

— Cảm ơn cô. Châu Hoài Trương hiện ở đâu?
Cô gái giao liên bỗng rơm rớm nước mắt:

— Em không biết.

— Không biết? Nó là con ruột của cô mà cô không biết nó ở đâu? Trừ phi là nó bị ai bắt cóc.

Bạch Diệp thở dài đau đớn:

— Vàng, cháu Trương đã biệt tích. Biệt tích sau ngày chồng em thiệt mạng.

— Trời đất ơi! Ngàn ấy biến cố ghê gớm xảy ra, người mềm yếu như cô chịu đựng sao nổi!

— Nhưng em vẫn phải chịu đựng, và từ bấy đến nay em đã chịu đựng được một thời gian khá dài. Như thường lệ, hai tháng một lần chồng em vượt biên vào nội địa Miền Nam để thanh tra các đường dây của Tổ chức. Chẳng rõ vì tai nạn rủi ro hay vì nội tuyến, chồng em đã trúng đạn tử thương trên đường trở về hành doanh trong vùng Mỏ-Vẹt. Nói cho đúng, em lấy đồng chí Quát không phải vì tình yêu, mà vì bổn phận, vì gia đình đòi hỏi nên phần nào tai nạn này là một cách trả lại tự do cho em. Nhưng muốn được đúng hơn nữa, em cần nói rằng trong những ngày chung sống chồng em chưa hề làm em phật ý, hoặc làm em buồn chán, bảo rằng em sống trong hạnh phúc e không đúng, song em chưa bao giờ khổ sở. Và lại, em còn

có Hoài Trương, nó là nguồn vui, là lẽ sống của em. Đồng chí Quát chết được ba tháng, em đang sửa soạn về Hà nội thì xảy ra biến cố sét đánh.

— Châu Trương?

— Vàng. Nó bị mất tích trong khi học ở trường.

— Học tại Nam Vang?

— Vàng, tại Nam Vang. Không riêng nó, con cái của các đồng chí cao cấp thường học tại Nam Vang. Châu Trương trọ luôn trong trường. Em dự định sáng hôm sau đến trường đón cháu, về chơi vài ba ngày trong thành phố, rồi lên máy bay đi Hà nội thì người ta bắt cóc nó.

— Người ta là ai?

— Nếu biết được thì còn nói gì nữa. Theo sự dặn dò của em với bang giám đốc, chỉ có em mới xin được cho cháu ra khỏi trường. Hôm ấy, một người đàn bà giống em như đúc đến trường. Họ tưởng là em nên...

Bạch Diệp không có đủ can đảm nói hết câu, Nàng ngưng nửa chừng, rồi gục mặt vào hai bàn tay khóc rấm rứt.

Trương Thiệu cảm thấy ruột đau như xé. Có lẽ còn đau hơn xé nữa. Hắn chưa có con, nhưng giả hắn có con, và đứa con trai đầu lòng duy nhất bị bắt đi biệt tích, hắn cũng chỉ có thể đau ruột đến thế là cùng...

Hắn nhích lại gần Bạch Diệp :

— Em đã khám phá ra nguyên nhân cháu Hoài Trương bị mang đi biệt tích không ?

Nàng đáp cất quãng trong nước mắt :

— Không. Mới đầu, em hy vọng đó là một tổ chức bắt cóc con nít để đem bán ra ngoại quốc hoặc để đòi tiền chuộc. Sở dĩ em hy vọng là vì hồi đó có một bọn, anh chị hợp thành đảng Mắt Thần chuyên bắt cóc, con nít để đòi tiền chuộc. Máy nhà tai to mắt lớn ở Nam vang mắt con liên tiếp trong vòng nửa năm, cảnh sát đề phòng chặt chẽ nhưng vẫn không ngăn chúng hoạt động được. tuy nhiên, sau khi thanh toán tiền chuộc xong phẳng, bọn trẻ bị bắt cóc đều được trả về. Em hy vọng được hai tháng thì thất vọng hoàn toàn. Cảnh sát Miền bị mật tiếp xúc với đảng Mắt Thần thì được họ trả lời là không may may dính líu đến vụ mất tích của cháu Hoài Trương. Em xuất ra một món tiền lớn, trên 15 triệu đồng riel, nhờ đảng Mắt Thần tìm giùm cháu. Nhưng đảng Mắt Thần đã phải bỏ tay.

— Cháu bị bắt cóc bao lâu rồi ?

— Gần được hai năm. Em đếm từng giờ, từng ngày, từ khi cháu Hoài Trương biệt tích. Tính đến nay vừa đúng 723 ngày. Nghĩa là còn thiếu 7 ngày tròn nữa là chẵn 2 năm.

ĐÓN PHÉP ĐIỆP BẢO

— Vẫn bật tin tức ?

— Nếu vậy có lẽ giờ này em đã nằm yên trong lòng đất. Anh là đàn ông nên không thể hiểu lòng mẹ thương con. Chưa bữa nào em ăn biết ngon từ ngày cháu bị bắt cóc, và thú thật với anh là chưa đêm nào em ngủ được đầy giấc. Em mất 15 kí thịt trong vòng 6 tháng, anh tính, em chỉ cân nặng 50 kí, nghĩa là với chiều cao của em đó chỉ là bình thường, không béo cũng không gầy, mất 15 kí thịt em trở thành khẳng khiu như que củi, Em còn sống, chưa chết là vì người ta đã cho em biết phần nào tin tức về cháu Hoài Trương.

— Nó bị giữ ở đâu ?

— Anh nóng nảy ghê. Em chỉ nhận được một bức thư ngắn, nói là cháu còn sống, và được khỏe mạnh. Chỉ có thể thôi. Người ta dặn em phải giữ kín không được tiết lộ cho ai biết thì tình mạng thẳng Trương mới được an toàn.

— Tại sao ?

— Người ta không giải thích. Người ta cam kết là trong trường hợp em tuân theo chỉ thị người ta sẽ cho phép em được liên lạc hằng thư từ với cháu một năm 2 lần

— Có đã liên lạc được lần nào chưa ?

— Rồi. 2 lần trong năm nay. Em viết thư cho

cháu, và cháu đã trả lời.

— Đúng tuồng chữ của nó ?

— Rất đúng. Nó còn nhỏ nhưng chữ viết thật đẹp, đẹp không thua chữ viết. Vả lại, nó có lối viết riêng, người khác không thể giả mạo được.

— Cách gửi và nhận thư ra sao ?

— Qua trung gian Bưu điện Sài Gòn. Bức thư đầu tiên được gửi qua trung gian bưu điện Nam vang ; sau đó, người ta yêu cầu em xuống Miền Nam nên em phải xung phong phục vụ cho tổ chức giao liên của Trung Tâm. Hồi còn sống, chồng em hoạt động cho Trung ương Cục, nhưng về mặt chìm lại là đặc phái viên của Trung Tâm, việc này chồng em chỉ cho em biết. Bởi vậy, sau khi chồng em chết, em móc nối lại với đại diện Trung Tâm, tại Kăm pu chia và Nam Việt không mấy khó khăn. Và cũng vì em quen lớn nên mặc dầu là nhân viên tân tuyển em vẫn được đề bạt giữ trọng trách trong Tổ chức giao liên. Nhân viên giao liên đều mang bí số bắt đầu bằng chữ B, cấp thường có ba con số theo sau, chẳng hạn B-600, cấp trung có hai con số, chẳng hạn B60, cấp chỉ huy mới có được quyền mang một con số, chẳng hạn bí số của em là B.6.

— Em có biết trước « thân chủ » của em trên lộ trình FM là anh không ?

— Dĩ nhiên là không. Tổ chức giao liên được phân ngăn chặt chẽ, em chỉ nhận được lệnh công tác trước đây 24 giờ đồng hồ. Lệnh Trung ương chỉ ghi là em có trách nhiệm hướng dẫn một yếu nhân đi hết lộ trình FM. Đọc đường, nếu gặp trở ngại, em phải tìm cách vượt qua, nhưng với bất cứ giá nào em không được phép đề địch bất sống anh. Đến khi gặp anh trên đường vòng Núi Lớn em mới biết yếu nhân này là anh. Tuy nhiên, trong những phút đầu tiên em còn ngỡ ngợ vì anh thay đổi quá nhiều.

— Chuyện, chúng mình xa nhau đã gần hai chục năm.

— Nghĩa là anh chưa đến 30 vậy mà anh có những nét già dặn như đàn ông 40. Lạ thật, những nét già dặn này lại vẫn làm anh trẻ, trẻ một cách oai nghiêm mà khôi ngô, Chẳng bù với em..

— Em bị tai nạn cường toan lâu chưa ?

— Trên một năm nay, sau ngày cháu Hoài Trương biệt tích. Acit trong phóng thí nghiệm bắn tung tóe vào mặt, y sĩ cho biết em chỉ cần nằm bệnh viện vài ba tuần là khuôn mặt có thể trở lại như xưa nhưng em chẳng thiết gì nữa..

Trong thạch động vắng lạnh, chỉ còn lại một cây nến. Mọi ngọn đèn cây khác đã tắt. Và ngọn cuối cùng này cũng sửa soạn tàn lụi. Không khí mỗi lúc một thêm ngột thở.

Bạch Diệp nắm tay Trương Thiệu :

— Đến giờ rồi, chúng mình ra ngoài thì vừa.

Trương Thiệu ngồi im, không chịu nhúc nhích:

— Nhưng trước khi ra ngoài em phải giải đáp một vài thắc mắc chính đáng.

— Tô mò hả? Anh cứ đặt câu hỏi. Song chỉ hỏi về chuyện riêng thôi, kỹ luật nội bộ không cho phép em tiết lộ nhiều vấn đề, cho đến người hỏi là anh, anh của em.

— Acit bản vắn mặt em tại đâu?

— Như em đã nói, trong phòng thí nghiệm.

— Phòng thí nghiệm nào?

— Của Tổ chức

— Trước khi em vượt biên xuống Sài Gòn.

— Vâng.

— Hừ, em dám đồn phếp cả với anh. Nếu em bị thương nơi mặt, Trương Phạm sẽ không khi nào thu dụng em, phương chi lại đặc phái em xuống Sài Gòn. Phục vụ trên lộ trình TM. Em là nhân viên, giao liên của lộ trình FM. Lộ trình này ở trên phần đất Miền Nam, thế tất em phải sinh sống ở Miền Nam,

mang căn cước giả, tên giả nghề nghiệp giả. Những vết thương sẵn sùi trên mặt sẽ khiến công an địch lưu ý. Đây này, để anh nói rõ hơn nữa: em chỉ có thể xuống Miền Nam và phục vụ trên lộ trình FM nếu trên thân thể em không có những thương tật nào dễ bị đối phương theo dõi. Bạch Diệp, em hóa trang bằng mặt nạ cao su phải không?

Bạch Diệp thở dài:

— Phải.

— Câu chuyện tai nạn acit chỉ là bịa đặt?

— Bịa đặt một phần. Em chỉ bị bắn mấy giọt vào má và cổ, bị phỏng da nhẹ mà thôi.

— Tại sao em đeo mặt nạ cao su?

— Lệnh thượng cấp. Nhân viên giao liên phải giấu kỹ diện mạo.

— Giấu kỹ cả với anh?

— Em đeo mặt nạ cao su trước khi gặp anh và nhận ra anh.

— Giờ đây anh muốn em tháo gỡ mặt nạ.

— Để làm gì?

— Trời ơi em còn hỏi lý do nữa ư?

— Em cần hỏi vì việc này rất quan trọng. Nó sẽ giúp em thử lại đáp số bài toán.

— Dầu em xấu, em tàn tật anh vẫn yêu em như ngày xưa.

—Ồ, như vậy em khỏi cần tháo gỡ mặt nạ nữa..

Bạch Diệp ngả người về đằng sau nhưng không kịp. Trương Thiệu đã ôm cứng lấy nàng. Về võ thuật, nàng cao hơn hẳn một bậc, nếu muốn phá đòn nàng có thể thành công dễ dàng. Tuy nhiên, không hiểu sao gân tay nàng bỗng cứng lại, sự nhanh nhẹn của kẻ dày công tập luyện đã biến đâu mất. Trương Thiệu lại xử dụng triệt để yếu tố bất thần nên Bạch Diệp đành thúc thủ.

Trương Thiệu nắm mở tóc ở gáy nàng giật mạnh,

VIII

Kén đục Sơn đông

XOAC một tiếng ưốt át, lấm cao su mông che mặt bị kéo phăng ra. Dưới ánh đèn cây leo lét khuôn mặt dài xanh xao của Bạch Diệp hiện ra rõ ràng. Nàng không đẹp, nhưng nàng không xấu khiến người ngắm phải lợm giọng như lúc này. Nàng không đẹp với cặp mắt bình thường, không nhỏ mà cũng không to, lông mày không ôm hình cánh cung sống mũi không dọc dừa, miệng không chúm chím như búp hải đường, song trên những bộ phận cơ thể được chấm điểm trung bình ấy lại phảng phất một cái gì độc đáo, một cái gì lôi cuốn chỉ riêng nàng có, và chỉ riêng Trương Thiệu cảm thấy.

Lông già thanh niên ba chím hây nổi bông rạt rào rạt rào, như sóng biển ngoài cửa động. Thời